

STEVE BERRY

KRÁLOVSKÝ
KLAM

ON SINE SOLE
IRIS.

STEVE BERRY

KRÁLOVSKÝ
KLAM

2013

Copyright © 2013 by Steve Berry
Translation © 2013 by Hana Pernicová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE KING'S DECEPTION,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2013,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-915-8

Pro Jessiku Johnsonovou a Esther Garverovou

PODĚKOVÁNÍ

Už podvanácté srdečně děkuji Gině Centrellové, Libby McGuireové, Kim Hoveyové, Cindy Murrayové, Scottu Shannonovi, Debbii Aroffové, Carole Lowensteinové, Mattu Schwartzovi a všem v oddělení propagace a odbytu. Je pro mě ctí patřit k vydavatelskému týmu Ballantine Books a Random House.

Obzvlášť smekám před Markem Tavanim, který z autorů dokáže vyždímat nemožné.

A před Simonem Lipskarem, který unikl štvanci, žije dál a poskytuje odborné rady.

Zvláštní poděkování zasluhují: Nick Sayers, absolvent Oxfordu, dokonalý džentlmen a mimořádný vydavatel, jemuž vděčím za pomoc s podrobnostmi ohledně Británie (zatímco případné omyly jdou na můj účet), Ian Williamson, britský knižní agent par excellence, který nám ukázal Oxfordshire, Meryl Mossová a její propagační tým, Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová, hvězdy své profese.

Jako vždy nesmírně děkuji své ženě Elizabeth, své neocenitelné múze.

Již v minulých knihách jsem děkoval také Jessice Johnsové a Esther Garverové. Společně udržují v chodu podnik Steve Berry Enterprises a přebírají velkou část zátěže, která s ním souvisí.

Jessiko a Esther, tahle kniha je pro vás.

*„Pravím vám, že můj trůn je trůnem králů.
Nedopustím, aby mne vystřídal někdo méně urozený.
Kdo jiný by měl usednout na moje místo než král?“*

– Alžběta I.

PROLOG

PALÁČ WHITEHALL
28. LEDNA 1547

Kateřina Parrová viděla, že konec se blíží. Zbývalo nanejvýš pár dnů, možná už jen pár hodin. Poslední půlhodinu mlčky přihlížela, jak doktoři dokončují vyšetřeni. Teď nastala chvíle, kdy vynesou verdikt.

„Veličenstvo,“ řekl jeden z nich, „zde všečen lidský um selhává. Bude nejlépe, když si v duchu projdete svůj život a Kristovým prostřednictvím požádáte Boha o milosrdenství.“

Kateřina pozorovala, jak Jindřich VIII. o té radě přemítá. Ležel na lůžku a skučel bolestí. Konečně ztichl, nadzvedl hlavu a zadíval se na posla špatných zpráv. „Který soudce tě s tím rozsudkem posílá?“

„Jsme vaši lékaři. Proti tomuto rozsudku není odvolání.“

„Vypadněte!“ rozkřičel se Jindřich. „Vy všichni.“

Těžká choroba mu neubrala na panovačnosti. Doktoři se o překot hnali z ložnice a s nimi i všichni vyděšení dvořané.

Kateřina se také obrátila ke dveřím.

„Tobě přikazuji zůstat, královno,“ zarazil ji Jindřich.

Přikývla.

Zůstali v ložnici sami.

Jak se zdálo, král už se ovládl.

„Když se člověk cpe horem dolem zvěřinou, hovězím, bůčkem a nadívaným telecím a vytrvale je splachuje vodopádem piva a vína, sklídí v nejčernější hodině, co zasel.“ Po krátké odmlce dodal: „A že je nafouklý jako měch, mu na náladě nepřidá. Tak je to se mnou, moje královno.“

Měl pravdu. Stravovala ho choroba, kterou si přivodil sám, zachvacovala jeho útroby hnilobou a pomalu z něj vysávala život. Byl oteklý k prasknutí, nebyl schopen pohybu o nic víc než hora loje. Muž, který býval zamlada mimořádně hezký, který skákal přes příkopy jako jelen, byl nejlepším lukostřelcem v Anglii, vynikal v turnajových kláních, vedl vojska do bitev a zvítězil nad papežem, by teď nevyrazil ze sedla ani nedorostlé princátka a nedokázal už kynout davům. Stal se z něj tlusťoch se zapadlými očkami, odulou tváří a dvojitým podbradkem. Připomínal tučného vepře.

Běhal z toho mráz po zádech.

„Křivdíte sám sobě, Veličenstvo,“ namítla Kateřina. „Jste můj lenní pán a já i celá Anglie jsme vám bezmezně oddáni.“

„Jen dokud dýchám.“

„A vy dýcháte.“

Znala svou situaci. Vyvolávat manželské spory, když manžel vládne veškerou mocí a manželka žádnou, je nebezpečná kratochvíle. Ale navzdory svému vratkému postavení nebyla beze zbraní. Věrnost, laskavost, pohotovost, nepolevující péče a skvělá schopnost učit se – ty jí sloužily k obraně.

„Muž může zasít své semeno tisíckrát,“ ujistila ho. „Pokud se vyhýbá moru a i jinak žije správně a zdravě, zůstane pevný jako dub a křepký jako jelen, který je stále pánem svého stáda. A to vy jste, můj králi.“

Rozevřel opuchlou ruku a Kateřina mu do ní vložila svou dlaň. Měl ji studenou a lepkavou a Kateřinu napadlo, jestli to není známka toho, že už nad ním přebírá vládu smrt. Bylo mu šestapadesát a vládl téměř třicet osm let. Vystřídal šest žen a zplodil pět dětí, které uznal za své. Postavil se světu a ze vzdoru vůči katolické církvi ustavil své vlastní náboženství. Ona sama byla třetí Kateřinou, kterou si vzal za manželku, a díkybohu zřejmě i poslední.

A to v ní probouzelo naději.

Soužití s tím tyranem jí nepřinášelo žádnou radost, ale plnila své povinnosti řádně. Nechtěla se za Jindřicha provdat, bývala by dala přednost postavení milenkyně, protože s jeho ženami to dopadalobledě. Nikoli, madam, řekl jí. Přeji si pro vás důstojnější roli. Vědomě nad tou nabídkou neprojevila žádné nadšení a zachovala si od jeho královské pompy odstup; uvědomovala si, že jak Jindřich stárne, padají kolem něj hlavy čím dál rychleji. Dlouhý život člověku zaručí jedině zdrženlivost

a umírněnost. Ale jelikož neměla na vybranou, stala se nakonec manželkou Jindřicha Tudora při velkolepém obřadu, jemuž přihlížel celý svět.

Nyní se čtyři roky manželského utrpení chýlily ke konci.

Kateřina si však nechávala radost pro sebe, nasadila si ustaranou masku a z jejích očí se nedalo vyčíst nic než láska. Uměla si udržet srdce zestárlých mužů, vždyť opečovávala na smrtelném loži své dva předchozí manžely. Věděla, jaké sebeobětování ta role vyžaduje. A tak si mnohokrát položila královu páchnoucí, vředy pokrytou nohu do klína, přikládala mu na ni náčinky a mazala ji hojivými mastmi, konejšila ho a ulevovala mu v bolestech. Byla jediná, které to dovolil.

„Miláčku,“ zašeptal král, „mám pro tebe poslední povinnost.“

Přikývla. „I nejposlednější přání Vašeho Veličenstva je v této zemi zákonem.“

„Existuje jisté tajemství. Uchováвам ho už dlouho. Předal mi ho můj otec. Rád bych ho předal Eduardovi a žádám tě, abys tak mým jménem učinila.“

„Bude mi ctí učinit pro vás cokoli.“

Král zavřel oči a Kateřina viděla, jak se mu vrací bolest, která mu na chvíli dopřála oddech. Zalapal po dechu a vykřikl: „Mniši! Mniši!“

Z jeho slov čišela hrůza.

Shromáždily se kolem jeho lože přízraky kněží, které poslal do plamenů, a posmívaly se jeho umírající duši? Jindřich zpustošil kláštery, zmocnil se všeho jejich bohatství a ztrestal jejich obyvatele. Z někdejší nádhery nezůstalo nic než trosky a mrtvá těla.

Král se silou vůle ovládl a vrátil se k původnímu tématu. „Když můj otec umíral, pověděl mi o jistém tajném místě. Patří jen Tudorovcům. Opatroval jsem ho a využíval, jak se patří. Musí se o něm dozvědět můj syn. Pověš mu o něm, moje královno?“

Užasla, že se jí tenhle muž, za života tak krutý a tak nedůvěřivý vůči všemu a všem, v hodině své smrti najednou svěřuje. Napadlo ji, jestli to není další úskok, kterým ji chce vlákat do pasti. Už se o to jednou pokusil, před několika měsíci, když na něj příliš naléhala kvůli náboženství. Biskup Gardiner z Winchesteru její chyby hbitě využil a získal od krále svolení, aby ji dal vyslechnout a uvěznit. Díkybohu se o jeho úkladu včas dozvěděla a podařilo se jí získat zpět královu přízeň. Nakonec to byl sám Gardiner, kdo byl vyhoštěn ode dvora.

„Učiním samozřejmě vše, oč mě požádáte,“ ujistila Jindřicha. „Ale proč to nepovíte svému milovanému synu a dědici osobně?“

„Nesmí mě vidět v tomhle stavu. Žádnému svému potomkovi nedovolím, aby mě takhle viděl. Jen tobě, miláčku. Chci od tebe slyšet, že tu povinnost splníš.“

Znovu přikývla. „Spolehněte se, Veličenstvo.“

„Nuže, tak tedy poslouchej.“

Cotton Malone věděl, že by bylo lepší lhát, ale nechtěl pokazit jakžtakž urovnané vzájemné vztahy, a tak se rozhodl říci bývalé manželce pravdu. Pam ho pozorovala pronikavým pohledem, který z dřívějšíka až moc dobře znal. Jenže tentokrát její výraz postrádal obvyklé ostří, protože byla v nesnadné situaci.

Věděl něco, co ona ne.

„Jak smrt Jindřicha VIII. souvisí s tím, co se ti stalo přede dvěma lety?“ zeptala se ho.

Kdysi se jí ten příběh chystal vypovědět, ale neudělal to. A dlouho už si na ty hodiny strávené v Londýně ani nevzpomněl. V nejednom ohledu znamenaly prozření. Takovouhle zkušenost s otcovstvím přežije jedině bývalý agent amerického ministerstva spravedlnosti.

„Onehdy jsme se s Garym dívali na zprávy,“ řekla Pam. „Ten libyjský terorista, co dal v osmdesátých letech bombu do letadla nad Skotskem, umřel na rakovinu. Gary tvrdil, že toho o něm spoustu ví.“

Malone ten televizní šot viděl také. Abdel Baset al-Megrahi konečně podlehl své nemoci. Bývalý důstojník zpravodajské služby byl roku 1998 obviněn z vraždy 270 lidí zahynuvších při pumovém útoku na let 103 aerolinií Pan Am nad skotským Lockerbie. Ale teprve v lednu 2001 tři skotští soudci zvláštního tribunálu, který zasedal v Holandsku, vynesli rozsudek „vinen“ a odsoudili ho na doživotí.

„Co ještě Gary říkal?“ zajímal se Malone.

Potřeboval zjistit, co jeho nyní sedmnáctiletý syn vyslepičil, aby podle toho osekal svoje vyprávění.

Příjemnějším doufal, že se mu to povede.

„Jenom to, že jste se k té záležitosti nějak připletli v Londýně.“

Nebyla to tak úplně pravda, ale byl na synovu diplomatičnost pyšný. Každý dobrý zpravodajec ví, že nejlepší je mít uši dokořán a pusku na zámek.

„Já vím jen to,“ pokračovala Pam, „že přede dvěma lety sis odtud Garyho odvezl, abyste spolu strávili Děkuvzdání v Kodani. A teď se najednou dozvídám, že jste byli v Londýně. A neřekli jste mi o tom ani popel.“

„Vědělas přece, že se tam musím cestou domů zastavit.“

„Zastavit? No jasně. Jenže to nebyla jenom zastávka a ty to moc dobře víš.“

Byli rozvedeni už čtyři roky. Předtím prožili v manželství osmnáct let. Byli spolu během celé jeho kariéry u námořnictva. I potom, když vystudoval práva a začal pracovat na ministerstvu spravedlnosti. Ale když po dvanácti letech skončil s prací agenta Magellan Billetu, měli už po rozvodu.

A nebyl to hezký rozvod.

I když nakonec se jakžtakž udobřili.

Před dvěma lety.

Těsně *předtím*, než se to v Londýně stalo.

Možná by jí měl říct všechno.

Už žádná tajemství, je to tak?

„Víš určitě, že to chceš slyšet?“

Seděli u kuchyňského stolu v domě v Atlantě, kam se Pam s Garym odstěhovala už před rozvodem. Krátce poté, co se jejich manželství rozpadlo, odjel Malone z Georgie a přesídlil do Dánska v domnění, že nechává minulost navždy za sebou.

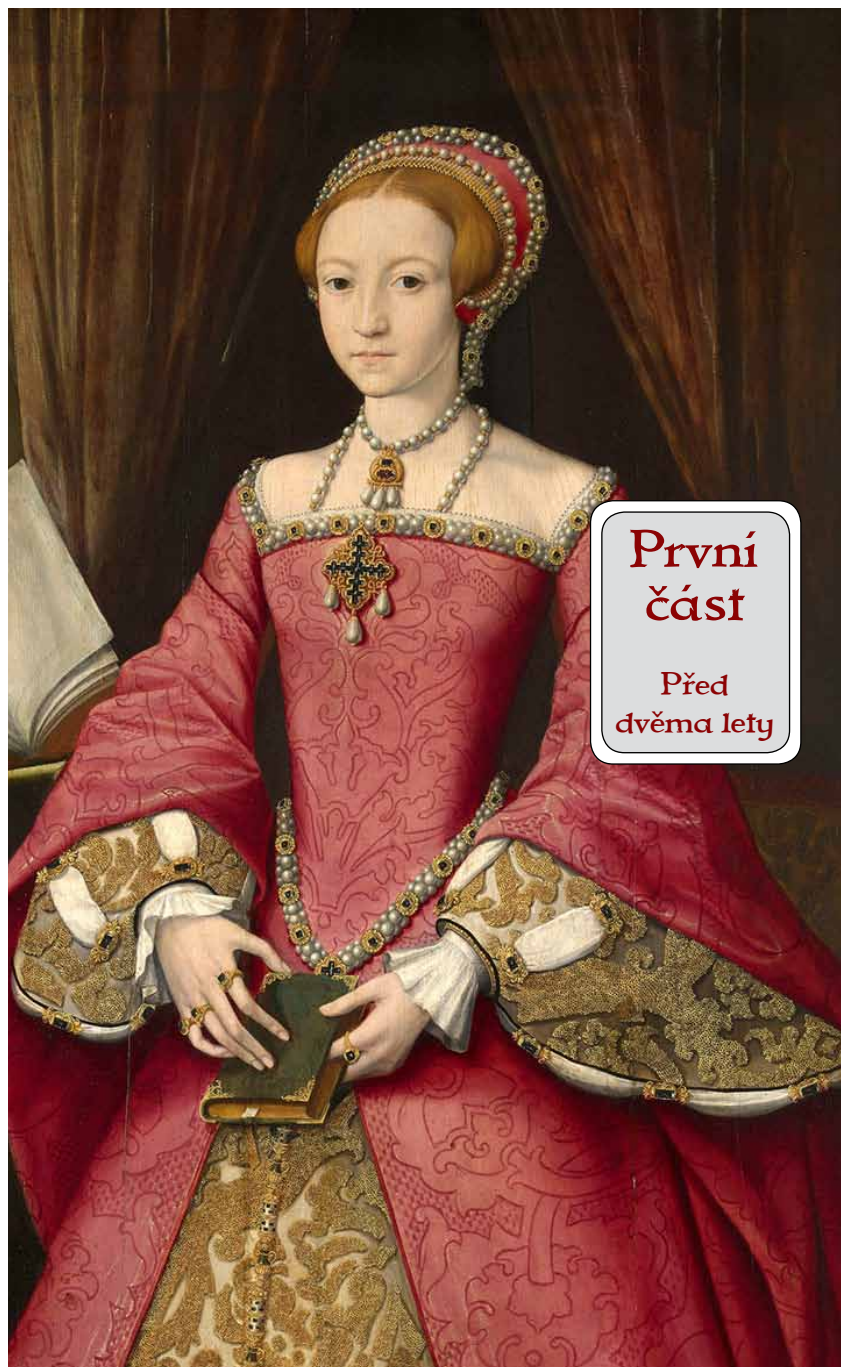
Jak strašně se může člověk splést!

Chce on sám znova slyšet, co se stalo?

Radši ne.

Ale třeba to prospěje jim oběma.

„No dobře, tak já ti to povím.“

**První
část**

**Před
dvěma lety**

1

LONDÝN
PÁTEK 21. LISTOPADU
18:25

Cotton Malone přikročil k okénku pasové kontroly na letišti Heathrow a předložil dva pasy – svůj vlastní a svého syna Garyho. Mezi ním a prosklenou přepážkou však trčel problém.

Patnáctiletý Ian Dunne.

„Tenhleten kluk pas nemá,“ řekl pasovému úředníkovi a vysvětlil mu, kdo je a co právě podniká. Krátký telefonát s kýmisi skončil ústním schválením, že Ian smí znovu vstoupit do země.

Malonea to nepřekvapilo.

Předpokládal, že když CIA chce mít toho kluka v Anglii, zařídila předem všechno potřebné.

Byl po dlouhém letu utahaný, i když si na pár hodin schrupl. Koleno ho pořád ještě bolelo od kopance, který mu Ian uštědřil v Atlantě, když se pokusil utéct z letiště. Naštěstí jeho vlastní patnáctiletý syn Gary pohotově zareagoval a skočil po tom otravném Skotovi dřív, než stačil zmizet mezi davy lidí v terminálu.

Z přátelské výpomoci pokaždé koukají potíže.

Tuhle poskytl své bývalé nadřízené, Stephanii Nelleové z Magellan Billetu.

Potřebuje to CIA, vysvětlila mu. Z Langley mu pak zavolali přímo. Věděli, že se právě zdržuje v Georgii, a chtěli po něm, aby doprovodil toho kluka zpátky do Londýna a předal ho tam

Metropolitní policii. Pak ať prý letí s Garym dál do Kodaně. Za odměnu jim věnovali na celou cestu letenky první třídou.

Nebyly k zahození. Jeho původní byly do turistické.

Malone před čtyřmi dny přiletěl do Georgie ze dvou důvodů. Georgijská státní advokátní komora od svých licencovaných právníků vyžaduje, aby každý rok prošli alespoň dvanáctihodinovým vzdělávacím programem. Přestože Malone odešel z námořnictva i Magellan Billetu do výslužby, udržoval si platnou advokátní licenci, a tudíž musel požadavek každoročního vzdělávání splnit. Loni se mu započítala jedna akce, které se zúčastnil v Bruselu – třídní pracovní setkání o nadnárodních majetkových právech. Letos si vybral atlantský seminář o mezinárodním právu. Ne že by to byl nejzábavnější způsob, jak strávit dva dny, ale licence ho stála příliš námahy, než aby ji nechal jen tak propadnout.

Druhý důvod byl osobní.

Gary ho poprosil, jestli k němu může přijet do Kodaně na Den díkůvzdání. Ve škole bude mít prázdniny a Maloneově exmanželce Pam připadal synův výlet za oceán jako dobrý nápad. Maloneovi vrtalo hlavou, kde se v ní najednou bere taková vstřícnost. Zjistil to, když mu pak zatelefonovala do jeho kodaňského knihkupectví.

„Gary se zlobí,“ posteskla si. „Pořád se vyptává.“

„Na věci, na které se ti nechce odpovídat?“

„Na které se mi bude dost těžko odpovídat.“

Hodně mírně řečeno, pomyslel si Malone. Před půl rokem na něj v jiném telefonátu z Atlanty do Kodaně vyrukovala s krutou pravdou. Gary není jeho biologický syn. Je plodem milostného poměru, do kterého se zapletla před šestnácti lety.

Ted' ten fakt oznámila i Garymu a toho to ani trochu nepotěšilo. Malone si uměl představit, jak mu asi je. I jeho ta novinka zdrtila.

„Ani jeden z nás tenkrát nebyl svatý, Cottone.“

S gusem mu to každou chvíli otloukala o hlavu – jako by mohl zapomenout, že jejich manželství údajně zkrachovalo kvůli jeho záletům.

„Gary chce mermomocí vědět, kdo je jeho pravý otec.“

„Já taky.“

Nic mu o tom muži neřekla a všechny dotazy odbývala.

„Nechci, aby se nám pletl do života,“ prohlásila. „Je to pro nás všechny úplně cizí člověk a nemá s námi nic společného. Stejně jako ty tvoje bokovky.“

„Proč jsi o tom Garymu vykládala? Dohodli jsme se, že to uděláme společně, až se naskytne vhodná chvíle.“

„Já vím, já vím. Zvorala jsem to. Ale jinak to nešlo.“

„Proč?“

Neodpověděla. Ale uměl si představit proč. Ráda měla všechno pod kontrolou. Úplně všechno. Jenže teď se jí věci vymkly z ruky. Vlastně jim všem.

„Nenávidí mě,“ postěžovala si. „Vidím mu to na očích.“

„Obrátila jsi mu život vzhůru nohama.“

„Dneska mi oznámil, že se možná bude chtít přestěhovat k tobě.“

Neudržel se. „Viš přece, že bych toho nezneužil.“

„Vím. Jeho to moje chyba, ne tvoje. Gary je přílišně naštvaný. Snad ho to za ten týden s tebou přejde.“

Malone už si uvědomil, že nepřestane mít Garyho rád jen proto, že nemá jeho geny. Ale lhal by si do kapsy, kdyby tvrdil, že je mu to jedno. Uběhl půlrok a pravda pořád bolela. Proč? Vlastně ani nevěděl. Když sloužil u námořnictva, nebyl Pam věrný. Byl mladý a pitomý a neodolal pokušení. Jenže teď zjistil, že ona měla poměr taky. Tenkrát se o tom nezmínila ani slůvkem. Zahnula by mu, kdyby nezahýbal on?

Pochyboval o tom. Neměla to v povaze.

A tak nesl na tom momentálním zmatku svůj díl viny.

Byli s Pam rozvedeni už přes rok, ale teprve v říjnu se jakž-takž usmířili. Události kolem Alexandrijské knihovny jejich vztah změnily.

K lepšímu.

A teď tohle.

Jeden kluk, kterého má na starosti, se vzteká a v hlavě má galimatyáš.

Druhý je podle všeho mladistvý delikvent.

Stephanie mu o něm něco málo řekla. Ian Dunne se narodil ve Skotsku. Otec neznámý. Matka ho záhy opustila. Poslali ho do Londýna k tetě. Utíkal od ní a zase se k ní vracel, až jednou utekl definitivně. Má záznam v trestním rejstříku – drobné krá-

deže, neoprávněný vstup na cizí pozemek. CIA se ho dožaduje, protože před měsícem jeden z jejích lidí zahynul na Oxford Circus pod koly metra – buď skočil sám, nebo ho někdo postrčil – a Dunne u toho byl. Svědkové tvrdili, že mrtvému dokonce asi něco ukradl. A tak si s ním CIA potřebuje promluvit.

Ošklivá záležitost, ale Maloneovi do ní nic nebylo.

Za pár minut bude mít tuhle přátelskou službičku pro Stephanii Nelleovou z krku, s Garym chytanou návazný let do Kodaně a užijí si společný týden – jak hezky, bude záležet na tom, kolik nepříjemných odpovědí z něj syn bude páčit. Menší zádrhel byl, že let do Dánska neodlétal z Heathrow, ale z Gatwicku, dalšího velkého londýnského letiště hodinu jízdy odtud. Do odletu naštěstí zbývalo několik hodin, takže by to neměl být problém. Jen si musí vyměnit pár dolarů za libry, aby měl čím zaplatit taxík.

Prošli pasovou kontrolou k výdeji zavazadel.

Oba s Garym cestovali nalehko.

„Převezme si mě policie?“ vyptával se Ian.

„Tak mi to bylo řečeno.“

„Co s ním bude?“ zajímal se Gary.

Malone pokrčil rameny. „Těžko říct.“

Byla to pravda. Zvlášť když jde o CIA.

„Můžu si vzít svoje věci?“ zeptal se Ian.

Když Malone Iana v Atlantě přebíral, svěřili mu spolu s chlapcem taky igelitovou tašku, ve které byl švýcarský armádní nůž s veškerým příslušenstvím, cínový řetízek na krk s přivěšeným náboženským medailónkem, kapesní pepřový sprej, stříbrné nůžky a dva paperbacky.

Ivanhoe a Artušova smrt.

Zahnědlé okraje prozrazovaly, že je asi někdy někdo polil, hřbety měly popraskané. Obě knížky byly přes třicet let staré. Na razítku na titulních stránkách stálo STARÉ KNIHY VŠEHO DRUHU a londýnská adresa na Piccadilly Circus. Malone si svůj inventář označoval podobně, jeho razítko stručně oznamovalo COTTON MALONE, KNIHKUPEC, HØJBRO PLADS, KODANĚ. Igelitová taška se všemi těmi věcmi patřila Ianovi, zabavili mu ji pasoví úředníci, když ho zadrželi na mezinárodním letišti v Miami poté, co se pokusil ilegálně vstoupit do země.

„To rozhodne policie,“ odpověděl mu. „Já mám jen rozkaz, abych jim tě i s taškou předal.“

Nacpal si ji do svojí cestovní brašny a tam taky zůstane, dokud se policie Iana neujme. Napůl počítal s tím, že se kluk pokusí utéct, a tak zůstával ve střehu. V příletové hale k nim okamžitě zamířili dva muži v tmavých oblecích. Ten napravo, menší a podsaditý, s kaštanovými vlasy, se představil jako inspektor Norse.

Potřásli si s Malonem rukou.

„A tohle je inspektor Devene. Jsme od Metropolitní policie. Bylo nám řečeno, že nám hocha doručíte. Teď vás hodíme do Gatwicku a postaráme se o veleváženého pana Dunnea.“

„Odvoz ocením. Na předražený taxík jsem se moc netěšil.“

„To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat. Venku máme vůz. Jedna z výhod policajtů je, že můžeme zaparkovat, kde nás napadne.“

Norse se na Malonea ušklíbl.

Vykročili k východu.

Malone si všiml, že inspektor Devene zaujal pozici za Ianovými zády. Dobře dělá, pomyslel si.

„To díky vám se dostal do země bez pasu?“

Norse přikývl. „Jo, a díky jistým lidem, kteří s námi spolupracují. Určitě víte, koho mám na mysli.“

Aby ne.

Vyšli z terminálu do sychravého podvečerního vzduchu. Hustá hradba mraků zatáhla nebe pochmurnou cínovou šedí. U obrubníku parkoval modrý sedan mercedes. Norse otevřel zadní dvířka a pokynul Garymu, aby nastoupil jako první, po něm se nasoukali dovnitř Ian a Malone. Inspektor počkal, až se všichni usadí, přibouchl za nimi dvířka a sám se posadil na sedadlo spolujezdce. Devene řídil. Vyjeli z Heathrow na výpadevku M4. Malone cestu znal, v Londýně byl jako doma. Před lety strávil v Anglii nějaký čas jako agent. Rok si tu odsloužil také v době, kdy byl u námořnictva. Jak ujížděli na východ k městu, doprava citelně houstla.

„Nebude vám vadit, když se cestou do Gatwicku někde zastavíme?“ zeptal se Norse.

„Pro mě za mě. Do odletu zbývá času dost. Aspoň se vám nějak odvděčíme za odvoz zadarmo.“

Malone pozoroval Iana zírajícího ven z okénka. Neubráníl se přemítání, co toho chlapce asi čeká. Stephanie neviděla jeho budoucnost růžově. Dítě ulice, bez příbuzných, ponechané jen samo sobě. Na rozdíl od snědého tmavovlasého Garyho byl Ian blondák se světlou pletí. Maloneovi připadalo, že je to dobrý kluk. Jen se s ním život nemazlil. Naštěstí je mladý a mládí nabízí šance a od těch je jen krůček k možnostem. Rozdíl mezi ním a Garym, který žil konvenčnějším, bezpečným životem, přímo bil do očí. Při pomyšlení, že by se Gary takhle bezprizorně potloukal po ulicích a neměl nikoho blízkého, se Maloneovi sevřelo srdce.

V autě bylo horko a motor tiše předl. Prodírali se hustou dopravou.

Maloneova víčka podlehla časovému posunu.

Když se probal, podíval se na hodinky a zjistil, že spal patnáct minut. Přiměl se k bdělosti. Gary a Ian pořád seděli mlčky, zaboření v sedadlech. Nebe ještě víc potemnělo. K městu se hnala bouřka. Malone se rozhlédl po autě a poprvé si všiml, že v něm není vysílačka. Navíc koberečky zářily čistotou a čalounění působilo naprosto nedotčeně. Takhle rozhodně nevypadalo žádné policejní auto, kterým kdy jel.

Pak se zaměřil na Norse.

Inspektor měl husté hnědé vlasy zastřižené těsně pod ušima. Byl učesaný, hladce oholený a měl trochu přes váhu. Jak se slušelo a patřilo, měl oblek s kravatou, ale Maloneovu pozornost upoutal jeho levý lalůček. Propíchnutý. Náušnice chyběla, ale díрку bylo jasně vidět.

„Tak mě napadá, inspektore, ukázal byste mi svůj průkaz? Měl jsem vás o to požádat už na letišti.“

Norse neodpověděl. Iana ta žádost vytrhla z myšlenek. Zvědavě na Malonea pohlédl.

„Slyšel jste, Norse? Rád bych viděl váš průkaz.“

„Radši si užijte projížďky, Malone.“

Ten úsečný tón se Maloneovi nezamlouval, a tak se naklonil blíž k opěradlu předního sedadla, aby svůj požadavek jaksepatří zdůraznil.

Přivítala ho hlaveň pistole, která se vynořila vedle hlavové opěrky.

„Tohle jako průkaz stačí?“ otázal se Norse.

„Abych pravdu řekl, doufal jsem spíš v nějaký s fotkou.“ Malone ukázal na zbraň. „Odkdy se u Metropolitní fasují glocky?“

Odpověď nepřišla.

„Co jste zač?“

Hlaveň ukázala na Iana. „Určený opatrovník toho kluka.“

Ian se natáhl přes Garyho k dvířkům a marně zalomcoval chromovanou páčkou.

„Fajn věcička, tyhle dětské zámky,“ utrousil Norse. „Nedovolí harantům vypadnout.“

„Nepovíš mi, o co jde, synku?“ zeptal se Malone Iana.

Ian mlčel.

„Je vidět, že těm pánům hodně záleží na tom, aby se s tebou seznámili.“

„Koukejte si zase hezky sednout, Malone,“ okřikl ho Norse. „Tohle není vaše věc.“

Malone se na sedadle opřel. „Na tom se shodneme.“

Jenže v autě byl i jeho syn.

Norse zůstával otočen k nim dozadu, oči i pistoli zacílené na Malonea.

Auto se dál prokousávalo dopravní špičkou.

Malone vstřebával okolí ubíhající za okénky a rozpomínal se na všechno, co si pamatuje o místě severního Londýna. Poznal, že most, který právě přejeli, vede přes Regent's Canal, vodní cestu, která se klikatí městem a vlévá se do Temže. Čtyřproudou ulici lemovaly mohutné stromy. Byla zahlcená projíždějícími auty. Zahlédl slavný kriketový klub Lord's Cricket Ground. Věděl, že kousek odtud za křižovatkou kanálů zvanou Malé Benátky se nachází Baker Street, bydliště proslulého Sherlocka Holmesa.

Znovu přejeli kanál a Malone shlížel na hausbóty v zářivých barvách, zakotvené u břehů. Hladina se hemžila přičáplými loděmi, ne vyššími než tři metry, aby se vešly pod nízké mosty. Bulvár lemovaly nekonečné řady georgiánských budov a čin-

žovních domů, před nimiž rostly vysoké stromy, teď v listopadu už opadané.

Devene odbočil s mercedesem do postranní uličky. Po obou stranách se míhaly další domy. Připomínaly Maloneovi Atlantu a dům, ve kterém kdysi bydlel. Tři další zatačky, a vjeli na dvůr ohraničený ze tří stran vysokým živým plotem. Mercedes zastavil u pastelově omítnuté garáže.

Norse vystoupil. Devene vylezl také.

Zvenčí otevřeli oboje zadní dvířka.

„Ven,“ poručil Norse.

Malone vystoupil na dláždění porostlé smaragdovým lišejníkem. Na druhé straně se objevili Gary a Ian.

Ian se pokusil vzít do zaječích.

Norse ho tvrdě přirazil k autu.

„Nech toho, Iane,“ řekl Malone. „Udělej, co ti řekne. Ty taky, Gary.“

Norse zabořil hlaveň Ianovi do krku. „Ani hnout.“ Tělem přimáčkl Iana k vozu. „Kde je ta fleška?“

„Jaká fleška?“ zeptal se Malone.

„Zavři mu hubu,“ zavelel Norse.

Devene praštil Malonea pěstí do břicha.

„Tati!“ vyjekl Gary.

Malone v předklonu lapal po dechu. Gestem Garymu naznačil, že je v pořádku.

„Naval tu flešku,“ poručil znova Norse. „Kde je?“

Malone se napřímil. Pažemi si tiskl břicho. Devene couvl a chystal se znova rozmáchnout, ale Malone ho nabral kolenem do rozkroku a pravačkou ho praštil do brady.

Sice je už ve výslužbě a utlumený časovým posunem, ale bezmocný není.

Stihl se otočit právě včas, aby viděl, jak Norse stáčí hlaveň jeho směrem. Výstřel zahřměl těsně poté, co se vrhl na dlažbu. Kulka skončila v živém plotě za jeho zády. Zvedl oči a spatřil Norse, jak stojí za pootevřenými dvířky na straně spolujezdce. Vymrštil se na nohy, přehoupl se přes kapotu k místu řidiče a skrz vnitřek auta do protějších dvířek prudce kopl.

Ta se rozletěla, narazila do Norse a odhodila ho pozadu ke garáži.

Malone se prosmýkl otevřenými dveřmi ven.

Ian uháněl přes dvůr směrem k ulici.

Malone se setkal s Garyho pohledem. „Uteč s ním. Zdrhni odtud.“

Vtom schytl ránu zezadu.

Břínkl hlavou o mokré dláždění a čelem mu projela bolest. Naivně doufal, že Devene je mimo provoz.

Omyl.

Pod krkem ho zahákovala cizí paže a přiškrtla ho. Pokusil se vyprostit, jenže vleže na břicho neměl valný manévrovací prostor a Devene mu zkroutil páteř do nepřírozeného úhlu.

Domy kolem se střídavě zaostřovaly a rozmlžovaly.

Krev z rozbitého čela mu zalila oko.

Poslední, co uviděl, než ho zahalila tma, bylo, jak Ian a Gary mizejí za rohem.